

hvad jeg med Hensyn til den 13de Paragraph har maattet tillade mig at erindre.

Vor Indstilling om, at § 14 skulde bortfalde, tror jeg ikke behøver nogen videre Motivering. Den er grundet paa, at vi ikke kunne skønne, at denne Paragraph er fornøden efter Indholdet af den 10de Paragraph, der giver en almindelig Forfrist for slige Sagers Behandling; ligesom vi ogsaa troe, at, dersom den skulde bibeholdes, maatte den modtage en noget forandret Affattelse.

Med Hensyn til den 15de Paragraph, da skulde jeg bemærke, at Udvalget har ved Udkastet fundet at erindre, at det synes, som om Bestemmelserne burde stilles i en anden Orden end den, hvori de forekomme i Udkastet, saaledes nemlig, at Paragraphen først handlede om, hvad der kunde være ex officio at foranstalte fra Rigsrettens Side i Henseende til Dommerne, der skulle beklæde Retten, og derefter, efterat dette Spørgsmaal var afgjort, Noget, der jo ikke vedkommer Andre, end Retten selv, og Sagen var saldet i Rette, i det andet Affnit indeholdt en Opfordring til vedkommende Parter, om at de, hvis de have nogen Indsigelse, at fremsøre imod Rettens Tilforordnede, da at fremkomme med dem, for at den kan tages under Paaskjendelse. Naar man til den første Bestemmelse har knyttet en Forfrist om, hvorledes Formanden maatte handle, saa er det en ligefrem Selsfølge af Forholdenes Natur, at han, dersom han førend Sagen falder i Retten, enten ifølge Anmeldelse fra vedkommende Medlem eller paa anden Maade bliver vidende om, at der er lovligt Forsald for Noget af Rettens ordinære Medlemmer, da har at træffe Foranstaltning til, at det kan ske, som bør ske i et saadant Tilfælde, og at vedkommende Suppleant, saavidt muligt, kan være tilstede. Med Hensyn til Indsigelser fra Parternes Side, da har man vistnok maattet være enig med Udkastet deri, at, naar Retten har stillet Opfordring til Parterne om at give den enkelte Erklæring, bør disse, saavidt de ere istand dertil, strax fremsøre deres Indsigelser; men man har dog affattet den foreliggende Paragraph paa en noget anden Maade, fordi man kan tænke sig Tilfælde, hvor de Grunde, der kunne medføre saadanne Indsigel-

ser, ikke ere vedkommende Part bekendte paa den Tid, da Sagen saldt i Rette, og det altsaa ikke kunde regnes ham til Last, at han ikke strax fremsøgte sin Indsigelse, og det er da vistnok ogsaa Udkastets Mening, at Indsigelsen maatte senere kunne fremkomme.

Imellem 15de og 16de Paragraph har dernæst Udvalget indstillet, at der maatte indskydes en ny Paragraph, som jeg ikke skal holde mig ved idag yderligere at begrunde, da jeg ved Sagens første Foretagelse har fremsøgt de Bemærkninger, der have ledet Udvalget til at gjøre denne Indstilling. Indstillingen gaaer, som det høitærede Thing vil erindre ud paa, at, „naar den samlede Rigsret, har paabegyndt en for samme indstøvnnet Sags Behandling, og senere enkelte Medlemmer ved tilfældige Omstændigheder ere forhindrede fra at deeltage i Forhandlingerne, kunne disse ikke desto mindre nyde Fremme, naar i det Mindste $\frac{2}{3}$ af Rettens Medlemmer deri deeltage,“ hvor til er søiet: „dog at Sagens Paaskjendelse skeer af den samlede Rigsret“. Det sidste Tillæg har man antaget ligefrem at fremgaae af Grundloven. At den samlede Rigsret ogsaa skulde paabegynde Sagens Behandling saaledes, at den kom til at staae under dens Ansvar, har man fundet at maatte billiges. . . . Jeg har gjort opmærksom paa, med Hensyn til Slutningen af vor Indstilling, at man havde meent, at det maatte overlades til hver Rigsretsdommers eget Skjøn og Samvittighedsfuldhed at deeltage i den Behandling, som gaaer forud for Paaskjendelsen, i en saadan Grad, som maatte være fornøden, for at han kan domme i Sagen. Men det, som har ligget vor Tanke nærmest, er den Fremgangsmaade, som er fastsat og følges i Høiesteret, hvor samtlige Tilforordnede, som skulle deeltage i Voteringen, ere tilstede fra den mundtlige Procedure Begyndelse. Der vil jo ikke være Noget ibeien for at gjøre et Tillæg i denne Henseende, dersom Thinget var stemt derfor, saaledes at man f. Ex. kunde sige: „Dog at Sagens Procedure og Paaskjendelse skeer for og af den samlede Rigsret.“

Bed § 16 har man gjort det Forslag at udelade Slutningsordene af Paragraphen. Hensigten dermed har været, at disse Ord uden